

— "Ω! ω! ἐψιθύρισεν ὁ Σχικῶ, νομίζω, ἐὰν δὲν πλανῶμαι, ὅτι ὅσα εἶδον μέχρι τοῦδε ἦσαν ἀπλῶς προοίμιον, διότι πρόκειται νὰ συμβῶσιν ἐνταῦθα σπουδαιότερα πράγματα τῶν λεχθεῖσων καὶ γενομένων ἀνοησιῶν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ καρδινάλιος, τὸν ὁποῖον δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ πρίγκηπος, ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἡσθάνετο, κατὰ τύχην, φόβον τινά, μόνον τὰ ὀνόματα τῶν περιτοιχοῦντων αὐτὴν προσώπων ἠθελο καθισχυράσει Αὐτήν, ἐλπίζω. Ἰδοὺ ὁ κύριος διουικητής δ' Αὐνής, ὁ κ. δ' Αντράγκ ὁ νεώτερος, ὁ κ. δὲ Ριβεϊράκ καὶ ὁ κ. Λιβαρότος, εὐπατρίδαι, τοὺς ὁποίους ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἴσως γνωρίζει καὶ οἵτινες εἶναι ἀνδρεῖοι ὅσον καὶ τίμιοι. Ἰδοὺ ἐπίσης ὁ κ. δὲ Καστιλγιῶν, ὁ κ. βαρόνος δὲ Λουσιναῦν, οἱ κ. κ. Κρὺς καὶ Λεκρέρ, πάντες πεπεισμένοι περὶ τῆς φρονήσεως τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος καὶ εὐτυχεῖς λογιζόμενοι νὰ βαδίσωσι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Αὐτῆς, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀγίας θρησκείας καὶ τοῦ θρόνου. Θέλομεν, λοιπόν, δεχθῇ μετ' εὐγνωμοσύνης τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας θέλει εὐαρεστηθῇ νὰ δώσῃ ἡμῖν.

Ὁ δούξ δ' Ανζιού δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκατήσῃ κίνημα ὑπερηφανείας. Οἱ Γκίζαι, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς εἶχε δυνηθῇ ἕως τότε νὰ κάμψῃ, ἐλάλουν περὶ ὑποταγῆς.

Ὁ δούξ δὲ Μεγιέν ἐπανελάθεν:

— Εἰσθε, ἐνεκά τε τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς συνέσεως Ὑμῶν, Ἐξοχώτατε, ὁ φυσικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἀγίου Δεσμοῦ, ὀφείλομεν δὲ παρ' ἡμῶν νὰ μάθωμεν τίνα διαγωγὴν δεόν νὰ τηρῶμεν πρὸς τοὺς ψευδεῖς τοῦ βασιλέως φίλους, περὶ ὧν πρὸ μικροῦ ἐποιούμεθα λόγον.

— Οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ μετὰ τοῦ εἵδους ἐκείνου τῆς πυρετώδους ἐξάψεως, ἥτις, παρὰ τοῖς ἀσθενεῖσι τῶν ἀνθρώπων, ἐπέχει θέσιν θάρρους: ὁσάκις φυτὰ παράσιτα καὶ δηλητηριώδη ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ θερισμὸς ἠθελεν εἶναι ἀφθονος, φύονται ἐντὸς ἀγροῦ, δεόν νὰ ἐκρίζωνται. Ὁ βασιλεὺς περιτοιχίζεται οὐχὶ ὑπὸ φίλων, ἀλλ' ὑπὸ αὐλικῶν, οἵτινες προξενοῦσι τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ καὶ εἶναι διαρκὲς σκάνδαλον ἔν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἀπ᾽ αὐτῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δούξ αὐστηρῶς.

— Ἄλλως δ' ἐκεῖνοι οἱ αὐλικοί, ἐπανελάθεν ὁ καρδινάλιος, ἐμποδίζουσιν ἡμᾶς, τοὺς ἀληθεῖς φίλους τοῦ βασιλέως, νὰ φθάσωμεν μέχρις αὐτοῦ, ὡς δικαιοῦμεθα, λόγῳ τῶν ἀξιομάτων καὶ τῆς καταγωγῆς ἡμῶν.

— Ἄς ἀφήσωμεν, λοιπόν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ δούξ δὲ Μεγιέν, εἰς τὰ κοινὰ μέλη τοῦ Δεσμοῦ, εἰς τὰ τῆς πρώτης συνεδρίας, τὴν μέριμναν νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν Θεόν. Ὑπηρετοῦντες τὸν Θεόν, θέλουσιν ὑπηρετῆσαι τοὺς περὶ Θεοῦ λαλοῦντας αὐτοῖς. Ἡμεῖς θὰ ἐπιτύχωμεν τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν. Ἀνθρώποι στενοχωροῦσιν, ἀψηφοῦσι, προσβάλλουσιν ἡμᾶς καὶ ἀσε-

βοῦσι διαρκῶς κατὰ τοῦ πρίγκηπος, τὸν ὁποῖον τιμῶμεν καὶ ὅστις εἶναι ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν.

Τὸ μέτωπον τοῦ δουκὸς δ' Ανζιού ἐκαλύφθη ὑπὸ ἐρυθρήματος.

— Ἄς καταστρέψωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ δὲ Μεγιέν, ἃς καταστρέψωμεν μέχρις ἐνὸς τὴν ἐπικατάρτον γενεάν, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς πλουτίζει διὰ τῆς διαρπαγῆς τῶν περιουσιῶν μας, ἕκαστος δ' ἡμῶν ἃς ἀναλάβῃ νὰ ἐξαλείψῃ ἀνὰ ἕνα ἐκ τῆς ζωῆς. Εἴμεθα παρόντες τριάκοντα ἃς ἀριθμήσωμεν αὐτούς.

— Σκέπτεσθε φρονίμως, εἶπεν ὁ δούξ δ' Ανζιού, ὑμεῖς δ' ἐξετελέσατε ἤδη τὸ ἔργον ὑμῶν, κύριε δὲ Μεγιέν.

— Ὅτι ἐγένετο δὲν ὑπολογίζεται, ἀπήντησεν ὁ κ. δὲ Μεγιέν.

— Πρέπει ὅμως, ἐξοχώτατε, ν' ἀφήσῃτε καὶ δι' ἡμᾶς, εἶπεν ὁ δ' Αντράγκ: ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸν Κουέλον.

— Ἐγὼ τὸν Μωζιρόν, εἶπεν ὁ Λιβαρότος.

— Καὶ ἐγὼ τὸν Σχομβέργ, εἶπεν ὁ Ριβεϊράκ.

— Καλῶς! καλῶς! ἐπανελάμβανεν ὁ δούξ, ἔχομεν δὲ προσέτι τὸν Βουσύ, τὸν γενναῖόν μου Βουσύ, ὅστις βεβαίως θ' ἀναλάβῃ τινά.

— Καὶ ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς! ἐκραύασαν πάντες οἱ παρόντες.

Ὁ κ. δὲ Μονσορώ προὐχώρησεν.

— Ἄ! ἔ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, ὅστις, βλέπων τὴν νέαν τροπὴν τῶν πραγμάτων, δὲν ἐγέλα πλέον: ἰδοὺ ὁ μέγας κυνηγός, ὅστις ἔρχεται νὰ αἰτήσῃ τὸ μέρος τοῦ ἐκ τῆς ἀγγραφείας.

Ὁ Σχικῶ ἐπλανᾶτο.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κ. δὲ Μονσορώ, προτείνων τὴν χεῖρα, αἰτῶ βραχεῖαν σιωπὴν. Εἴμεθα ἄνδρες ἀποφασιστικοὶ καὶ ὅμως φοβούμεθα νὰ λαλήσωμεν ἐλευθέρως πρὸς ἀλλήλους. Εἴμεθα ἄνδρες πνευματώδεις καὶ ὅμως περιστρεφόμεθα περὶ μωρὰς τύψεις συνειδότος. Ἐμπρός, κύριοι, ὀλίγον θάρρος, ὀλίγην τόλμην, ὀλίγην εὐλικρίνειαν. Δὲν πρόκειται περὶ τῶν εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως, οὐδὲ περὶ τῆς δυσκολίας τοῦ νὰ πλησιάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

— Ἐμπρός, λοιπόν! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, διανοίγων τοὺς ὀφθαλμούς: ἐν τῷ ἐξομολογητηρίῳ του καὶ σχηματίζων διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀκουστικὸν χωνίον εἰς τὸ αὖς αὐτοῦ, ὅπως οὐδὲ λέξις διαφύγῃ τὴν ἀκοήν του. Ἐμπρός! σπεῦσον, περιμένω.

— Ὅτι ἀπασχολεῖ πάντας ἡμᾶς, ἐξοχώτατοι, ἐπανελάθεν ὁ κόμης, εἶναι τὸ ἀδύνατον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁπισθοδρομοῦμεν. Εἶναι ἡ βασιλεία ὁποῖα παρίσταται καὶ ἥτις δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτος ὑπὸ τῆς γαλλικῆς εὐγενείας: λιτανεῖται, δεσποτισμός, ἀδυναμία καὶ ὄργια, σπατάλη δι' ἐορτάς, αἵτινες προκαλοῦσι τὸν οἰκτον τῆς Εὐρώπης, γλισχρότης πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Ἡ τοιαύτη διαγωγὴ δὲν εἶναι ἀμάθεια ἢ ἀδυναμία, ἀλλὰ παραφροσύνη.

Πένθιμος σιγὴ ὑπέδεχθη τοὺς λόγους

τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ. Ἡ ἐξ αὐτῶν ἐντύπωσις ἦτο τόσῳ μάλλον μεῖζων, ὅσῳ ἕκαστος τῶν παρόντων ἐφρόνει ὁμοίως, ὅσπερ ἕκαστος ἐφροκιάσεν, ὡς ἐὰν ἡ φωνὴ τοῦ κ. δὲ Μονσορώ ἦτο ἡ ἰδίᾳ ἐκαστοῦ φωνή.

Ὁ κ. Μονσορώ, ὅστις ἐνόησεν, ὅτι ἐκείνη ἡ σιωπὴ ἐσήμαινε πλήρη ἐπιδοκιμασίαν, ἐξηκολούθησεν:

— Ὅφειλομεν νὰ ζήσωμεν ὑπὸ βασιλέα παράφρονα, ἀδρανῆ καὶ οὐτιδανόν, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἰσπανία ἀνάπτει τὰς πυράς, ἡ Γερμανία ἀφυπνίζει τοὺς ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν Μονῶν ὑπνώττοντας αἰρεσιάρχας καὶ ἡ Ἀγγλία κόπτει τὰς ἰδέας μετὰ τῶν κεφαλῶν: Πάντα τὰ ἔθνη κατεργάζονται τι ἐνδοξόν, ἡμεῖς δὲ κοιμώμεθα. Σύγγνωτέ μοι, κύριοι, νὰ τὸ εἰπῶ ἐνώπιον πρίγκηπος, ὅστις, ἔνεκεν οἰκογενειακῶν προλήψεων, θέλει μεμφθῇ ἴσως τὴν ἐλευθεροστομίαν μου. Κύριοι, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, δὲν κυβερνώμεθα ὑπὸ βασιλέως, ἀλλ' ὑπὸ καλογῆρου.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τούτων, ἡ ἐπιδειξίως προπαρεσκευασμένη καὶ ἐπιδειξίως ἐπίσης συγκαταουμένη πρὸ μιᾶς ὥρας ὑπὸ τῆς ἐπιφυλακτικότητος τῶν ἀρχηγῶν θύελλα ἐξερράγη μετὰ τόσης βιαιότητος, ὥστε οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζεν, ἐν ἐκείνοις τοῖς δαίμοσι, τοὺς πρὸ μικροῦ ψυχροὺς καὶ συνετοὺς ὑπολογιστάς.

— Κάτω ὁ Βαλδᾶ! ἐκραύαζον, κάτω ὁ ἀδελφὸς Ἑρρίκος! ἃς θέσωμεν βασιλέα εὐπατρίδην, βασιλέα ἱππότην, τύραννον, ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλ' ὄχι καλόγηρον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δ.μ.λ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

[Ἐντεύχεια καὶ τέλος, ὡς προηγουμένον φύλλον]

Ὁ κ. Χάης ἐγκατέστη εἰς τι δωμάτιον τῆς Τορέτας, ἔλαβε ζωμόν καὶ ὀλίγον τυρόν τῆς Πάρμης, καὶ ἐκοιμήθη τὸν βαθὺν ἐκείνον ὕπνον, ὃν τὸ συναξάριον ἀποδίδει εἰς τοὺς ἐπτά παῖδας, τοὺς προστατάς τοῦ ὕπνου.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἐκοιμάτο, ταραχὴ τις ἐξεδηλῶτο εἰς τὸ τμήμα τοῦ Transteverin Ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία ἐφοβεῖτο κίνημά τι τοῦ λαοῦ ὅμοιον ἐκείνῳ, ὃπερ εἶχεν ἐκραγῇ πρὸ τινων ἐτῶν ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης. Συνωμῶται εἶχον θεαθῇ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χόρτων τῆς ἀψίδος τοῦ Ἰαννοῦ, ἀκονίζοντες τὰ ξίφη των ἐπὶ τινος λίθου τοῦ ναοῦ τῆς Ἑστίας. Τὸ Καπιτώλιον ἠπεῖλει τὸ Βατικανόν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου του, τὸ δὲ Βατικανόν τὴν ὑπατείαν τοῦ Ναπολέοντος.

Ἀγνοῶν τὰ διατρέχοντα ἐν τῇ πόλει, ὁ κ. Χάης ἐξύπνησε λίαν πρῶτ', ἔλαβε τὸ ὄπλον του καὶ ἠρώτησε τὸν ὑπηρετὴν τῆς Τορέτας περὶ τοῦ δρόμου, τοῦ ἀγόντος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οὗτος τῷ ἀπήντησε διὰ τετραπλῆς χειρονομίας, ἥτις ἐσήμαινε τὰ τέσσαρα πρῶτα κέντρα.

Ὁ κυνηγὸς μας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν

τῶν Κορουάρων, διήλθε τὴν γέφυραν τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου, μὲ τὸ ὄπλον πάντοτε ἐπ' ὤμου, καὶ ἔστη μετ' ἡθους ἀνησυχου πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἦτις, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τάγματος τῶν Ψιλῶν ἱππέων.

Εἰ καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη φθάσει εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὁ κ. Χάης ἔτεινεν οὖς προσεκτικόν εἰς τὸν ἀνεμὸν, ὥστε ἤλπιζε νὰ εὕρῃ κυνήγιον καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως ἀκόμη.

Εἰς τὸ βῆθος δένδρου τινος, οὕτινος οἱ ὑψηλοὶ κλώνοι ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μαυσωλείου, ὁ κ. Χάης εἶδεν ἡ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὰ πτερὰ φαειροῦ κοσσύφου, πρίζοντος μὲ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἡτοιμάζετο νὰ πυροβολήσῃ, ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, καλούμενος Γοδέτ, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματος καὶ μὲ τόνον ὑπεροπτικόν:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος, σὲ συλλαμβάνω, τῷ εἶπε.

— *Sia fouël*, (εἶσαι τρελλός), ἀνέκραξεν ὁ κ. Χάης μὲ ἐπαρχιακὴν διαλέκτου.

Ὁ Γοδέτ, ἀφοπλίσας τὸν κυνηγόν, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν πρωτοφυλακὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἐν τῇ συγχύσει τοῦ ὁ κ. Χάης ἐλησμόνησε καὶ τὰ ὀλίγα γαλλικὰ, τὰ ὅποια ὡς καλὸς Μασσαλιώτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγνώριζε.

Ὑπάλληλος τῆς Ἰταλικῆς Ἀστυνομίας τὸν ὑπέβαλεν εἰς προεισχωρικὴν ἀνάκρισιν.

— *Tuo passaporto, birbante* (τὸ διαβεβαιώσιόν σου, κατεργάριον)

— *Veni de la Bastido éi ge de papie* (ἐρχομαι ἀπὸ Bastido ὅπου δὲν ὑπάρχει χροτί), ἀπήντησεν ὁ κ. Χάης.

— *Forestiere senza passaporto è un capo di banda* (Ξένος χωρὶς διαβεβαιώσιον εἶναι ἀρχηγὸς συμμορίας).

— Θεὸς φυλάξοι, εἶπεν ἑντρομος ὁ καλλιτέχνης. Τί κάθεται καὶ μοῦ λέγεις.

— *Sei un Catilina! Ti conosco; alla prigionie subito* (εἶσαι ἕνας Κετιλίνος. Σε γνωρίζω, γρηγόρα ἵστη φυλακὴν).

— Ἄν τολμήσης κἄν νὰ μὲ ἐγγιζῇς θὰ σοῦ φανῇ ὁ οὐρανὸς σφονδύλι.

Καὶ ὁ κ. Χάης ἤγειρεν ἐνταυτῷ τὴν χεῖρα διὰ νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπειλὴν, πλὴν τέσσαρες στρατιῶται, συλλαβόντες αὐτόν, τὸν ἔρριψαν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν φυλακὴν, ἐν ἣ τὴν 15 Ἰουλίου 138 κατετέθησαν αἱ δακρυδόχοι, αἱ περικλείουσιν τὰ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων χυθέντα δάκρυα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδριανοῦ.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ κ. Χάης διεμαρτύρετο πάσῃ δυνάμει, ἐν ἐπαρχιωτικῇ ὁμῶς πάντοτε διαλέκτῳ, ὅτι ἦτο πολίτης Γάλλος, πλὴν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὑπολοχαγὸς τοῦ 117 Τάγματος τῶν Ψιλῶν, ὑπεστήριζεν ὅτι ὁ τυχοδιώκτης οὗτος ὠμίλει γλῶσσαν βάρβαρον πάντῃ ἄγνωστον καθ' ὅλον τὸ Γαλλικὸν κράτος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Borgo - Nuovo εἰς ὃ εἶχεν ἀνατεθῇ ὁ τυφεκισμὸς τῶν συνωμοτῶν, ἔφερε πρὸ αὐτοῦ τὸν κ. Χάην καὶ τὸν ἡπειλήσε δι' ἀνηκούστων βλασάνων, ἂν δὲν ἔστεργε ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς συνενόχους του καὶ ἂν δὲν ὠμίλει γλῶσσαν ἀνθρωπίνην καὶ καταληπτὴν τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐνόμοις.

Ὁ κ. Χάης ἐξηκολούθει πάντοτε διαμαρτυρούμενος ἐν τῇ πατρίῳ του διαλέκτῳ.

Ὁ καλλιτέχνης θὰ ἐτυφεκίζετο ἀμέσως ὀπισθεν τοῦ ἱπποδρομίου τοῦ Νέρωνος εἰμὴ ὑπῆρχεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἀνακαλύψεως τῶν συνενόχων, ἔνεκα τῆς ὁποίας, ἀναβληθείσης τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως, ἡ ὑπόθεσις ἔτυχε τοῦ ἐυεργετήματος τῆς παραπεμπῆς εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ κ. Πρόεδρος παρνεύβαλεν ἐν τῇ δίκῃ τὸν σοφὸν Μετσοφάντην, ὅστις ὠμίλει ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ.

Ὁ παγκόσμιος γλωσσολόγος ἠρωτήσε τὸν κ. Χάην εἰς πεντήκοντα δύο γλώσσας καὶ εἰς ἐβδομήκοντα τέσσαρας διαλέκτους, πλὴν πᾶσα προσπάθεια ἀπέβη ματαία. Ὅθεν, στραφείς πρὸς τοὺς δικαστάς, τοῖς εἶπε μετὰ τόνου μεστοῦ μελαγχολίας:

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἀκατάληπτος δι' ἐμέ.

— Τοιαύτη εἶναι ἡ τακτικὴ τῶν πονηρῶν συνωμοτῶν, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἡμεῖς ὁμῶς θὰ ματαιώσωμεν ὅλα τὰ σχέδιά του.

Ὁ κ. Χάης ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιπλοκῶν αὐτῶν τοῦ Δικαστηρίου, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καί,

— Ὅλοι οἱ τρελλοὶ εἰς τὴν Ρώμην εὐρίσκονται, εἶπε.

Ὁ σοφὸς Μετσοφάντης, ὅστις δὲν εἶχεν ἀποσύρει τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἀτυχοῦς καλλιτέχνου, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἐνδείξιν τινα, ἣν ἀνεκάλυψε.

— Ἐξοχώτατοι κύριοι, εἶπεν, ὁ συνωμότης οὗτος ὁ ἄπικτρος καὶ ἀνευ γλώσσης, φέρει εἰς τὴν κομμοδόχην του πτερὸν κοσσύφου. Ἴσως ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀποβῇ λίαν ὠφέλιμος εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ ἀναπληρῶν τὸν κωλύμενον Εἰσπγγελὴς δικαστὴς, ὑπεδέξατο τὴν ἰδέαν τοῦ σοφοῦ Ρωμαίου μὲ μειδίαμα θριαμβοῦ.

Τὸ πτερὸν λοιπὸν τοῦ κοσσύφου ἐγένετο οὕτως πηγὴ νέων ἀδιεξόδων περιπλοκῶν.

Ἐλαβε τὸν λόγον ὁ δημόσιος κατήγορος.

Ὁ δικαστὴς οὗτος ἐγερεῖς ἔρριψε βλέμμα ὑψίστης περιφρονήσεως ἐπὶ τοῦ κ. Χάην καὶ ἤρξατο οὕτω:

— Μέχρι τίνος ἄρα συνωμόται θὰ καταχρᾶσθε τῆς ἡμετέρας ὑπομονῆς; Τί! οὐδόλως ἡ νυκτερινὴ φρουρὰ τοῦ Καπιτωλίου καὶ τῆς πόλεως ἴσχυσε νὰ σᾶς τρομάξῃ εἰς τὰ ἔνοχα σχέδιά σας!

Εἰσερχόμενος εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς κατηγορίας, εἶπε μετὰ τόνου ἀγρίου:

— Ὁ συνωμότης οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην συμμορίαν, ἣτις ἔστησε τὸ κέντρον τῆς εἰς τὰς φάραγγας τῆς Ἐτρουρίας, καὶ ἦτις ὡς σύνθημά της ἔχει

πτερὸν κοσσύφου. Καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη, κύριοι δικασταί, οἱ σήμερον συνωμόται μιμοῦνται τοὺς συνωμώτας τοῦ Κατιλίνα, οἵτινες εἰς τὴν κομμοδόχην των ἔφερον πτερὸν ἀργυροῦ ἀετοῦ *aquilam argenteam*, ὃν ἐλάτρευον.

Ἐνταῦθα, κύριοι δικασταί, προσεθηκεν ὁ δημόσιος κατήγορος ἐν τῷ ἐπιλόγῳ του, ἐνταῦθα τὸ ἐγκλημα εἶναι καταφανές, ψηλαφητόν, φανερόν ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ κατηγορούμενος συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματῶν. Ἐβάδιζεν ἐνοπλὸς ἐπὶ κεφαλῇ μυστικῆς ἐταιρίας, σκοπῶν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀκρόπολιν καὶ νὰ φονεύσῃ τοὺς στρατιώτας τοῦ 117ου Τάγματος. *Fit via vi, rumpunt aditus primosque trucidant.*

ὦ! τοιοῦτο, τέλος, ἐγκλημα, χρήζει τρομερῆς τιμωρίας, ἡμεῖς δ' ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τῆς κεφαλῇ τῶν ἐνόχων, ὡς ὁ Κικέρων, τοὺς κεραυνούς τοῦ Ἐφεστείου Διὸς καὶ τὴν μῆνιν τῶν ὑποχθονίων θεῶν.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ ἐλλείπει δικηγόρου τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ δικαστήριον ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων.

Ἢ ἀπόφασις δὲν ἐβράδυνε Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἐπανελθόντες οἱ δικασταί εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐδημοσίευσαν τὴν ἀπόφασίν των, δι' ἣς ὁ κ. Χάης κατεδικάζετο παμψηφεῖ εἰς θάνατον.

Τὸν ἐπανάφερον εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ δύσμοιρος καλλιτέχνης ἦτο, ὑπὸ φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἐποψιν, ἄλλος εὐσπλαγχνίας.

Ζ'

Τὸ γεγονός τοῦτο συνέβαινε, ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ κ. Norvius τοῦ περιωνύμου ἱστορικοῦ τοῦ Ναπολέοντος. Μετὰ τὴν ἐξέδωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ κ. Norvius ἠθέλησε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, νὰ ὑποβάλῃ τὸν καταδίκον εἰς τελευταίαν ἀνθρωπινὴν ἐξέτασιν.

Ὁδῆγησάν λοιπὸν τὸν κ. Χάην πρὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τοπάρχου.

Ὁ κ. Norvius οὐ μόνον ἔγραπεν ἐντελῶς τὴν τε Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν, ἀλλ' ἦτο κάτοχος καὶ ὅλων τῶν διαλέκτων τῶν μεσημερινῶν ἐπαρχιῶν. Ἐν τῇ ἀνακρίσει ἠννόησε πληρέστατα τὸν ἀτυχὲ καλλιτέχνην, οὕτινος ἡ καλὴ πίστις, ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἀθωότης ἀνέλαμψαν ἐν τῷ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίῳ.

Ὁ κ. Norvius, τὸν ὁποῖον ζωηρότατα συνεκίνησεν ἡ ὁδύσεια αὐτῇ τοῦ Μασσαλιώτου καλλιτέχνου, προσέφερε περιφανῆ θέσιν ἐν τῇ Διοικήσει εἰς τὸν κ. Χάην, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποποιηθῇ.

Ὁ κυνηγὸς καλλιτέχνης ἔμεινεν ἐν Ρώμῃ μέχρι τοῦ 1814.

Μετὰ δὲ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, ἐπανήλθεν εἰς Μασσαλίαν ὁπου, εὐθυμὸς καὶ ἄγαμος πάντοτε, διέρχεται τὸν βίον μέλπων διὰ τῆς βραβείτου του καὶ κυνηγῶν διὰ τοῦ δικάνου ὅπλου του.

ΤΕΛΟΣ

Petit - Manole.